Kız ve Kirpi
Çınar BİBER

Kız ve Kirpi

Çınar BİBER

Maya sekiz yaşındaydı ve bahçesini dünyadaki her yerden daha çok seviyordu. Her gece, bulaşıklar kuruduktan sonra sarı yağmur çizmelerini giyip dışarı çıkardı. Bahçe karanlık ve yumuşak olur, havayı sessiz sesler doldururdu. Hiç kıpırdamadan durur ve izlerdi. Dışarıda her zaman uyanık olan küçük bir şey vardı.

Maya ipine bağlı küçük gümüş bir el feneri taşırdı ama neredeyse hiç açmazdı. Gözlerinin karanlığa alışmasını beklemeyi severdi. Çimenler fısıldardı. Çalılar hışırdardı. Bir salyangoz yoldan kayıp geçerdi, uykulu bir düşünce kadar yavaş. Maya bir fare deliğinin başındaki kedi gibi sabırla izler ve dinlerdi.

Büyükanne Rose mutfak kapısından izlerdi, gümüş topuzu lamba ışığında parlardı. Akşam serinliğine karşı sıkıca sarındığı lavanta hırkasını giyerdi. "Bu gece ne gördün, canım?" diye sordu. Maya aralık dişli gülümsemesiyle gülümsedi. "Güllerin yanında bir şey kıpırdadı, büyükanne. Küçük ve yuvarlak bir şey." Büyükanne Rose bilgece başını salladı.

Sessiz bir gecede Maya soğuk taş yolda oturdu ve neredeyse hiç nefes almadı. Sonra güllerin yanındaki yapraklar titremeye başladı. Maya'nın elinden uzun olmayan bir kirpi dışarı süzüldü. Yumuşak kahverengi dikenleri, soluk krem rengi bir yüzü, minik siyah bir burnu ve küçük pembe patileri vardı. Sırtına yapışmış bir yaprak taşıyordu.

Kirpi dondu ve parlak kara gözleriyle Maya'ya baktı. Maya kıpırdamadı. Gözlerini bile kırpmadı. Uzun bir an sonra küçük yaratık rahatladı. "Merhaba," diye fısıldadı Maya, bir tüy kadar yumuşak. Kirpi burnunu yukarı kaldırıp havayı kokladı. Maya ona Pip adını verdi ve kalbi sıcacık ve yuvarlak hissetti.

Pip ertesi gece ve ondan sonraki gece de geldi. Maya onun yalnızca bahçe sessiz ve hareketsizken ortaya çıktığını öğrendi. Bir araba gürültüyle geçerse Pip dikenli bir top olup yuvarlanıyordu. Bir kapı çarparsa yaprakların içinde kayboluyordu. "Sakinliğe ihtiyacı var," dedi Maya Büyükanne Rose'a. "Güvenli, sessiz bir yere ihtiyacı var."

Büyükanne Rose gece memelileriyle ilgili büyük bir kitap çıkardı ve mutfak masasında birlikte okudular. Maya yumuşak siyah atkılar gibi süzülen yarasaları ve parlak gözlü, dikkatli ayaklı tilkileri öğrendi. Yavaş porsukları ve hızlı fareleri öğrendi. Hepsi geceyi severdi ve hepsinin sessizliğe ihtiyacı vardı.

Maya yeşil bez çantasında küçük bir defter taşımaya başladı. Her gece gördüklerini ve duyduklarını yazardı. Ay doğarken güllerin yanında Pip. Gece yarısı kulübenin üstünde bir yarasa. Kuş banyosunun yanında minik pati izleri. Gerçek bir bilim insanı gibi oklarla ve özenli etiketlerle küçük resimler de çizerdi.

Ama bir akşam korkunç bir gürültü sessizliği paramparça etti. Yan komşu Bay Okafor kocaman, gürleyen bir makineyle çimlerini biçiyordu. Turuncu kulak koruyucuları boynundaydı ve neşeli görünüyordu, ama bahçe sessizliğe gömüldü. Pip sıkıca top oldu ve kayboldu. Hiç yarasa uçmadı. Hiç tilki gelmedi.

Maya üzgün ve biraz da kızgın hissetti. Çite doğru yürüdü ve iki kolunu salladı. "Bay Okafor! Lütfen!" diye seslendi. Adam şaşkınlıkla çim biçme makinesini kapattı. "Hayvanlar korkuyor," diye açıkladı Maya. "Gece yaratıklarının sessizliğe ihtiyacı var. Lütfen, bunun yerine gündüz çimleri biçebilir misiniz?" Bay Okafor düzgün sakalını sıvazladı ve dinledi.

Bay Okafor sessiz bahçeye, sonra Maya'nın endişeli yüzüne baktı. "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi nazikçe. "Yarın sabah biçebilirim." Ertesi gün öyle yaptı ve o gece bahçe yeniden canlandı. Pip güllerin altından süzüldü, koklayıp homurdandı ve Maya sevinçle güldü. Sessizlik arkadaşını geri getirmişti.

Bu, Maya'ya büyük bir fikir verdi. Bütün mahalle için bir rehber hazırlayacaktı! Büyükanne Rose yanındayken basit sayfalar yazdı ve parlak resimler çizdi. Sessiz saatler ve yumuşak ayaklar hakkında, kirpilerin uyuması için yaprak yığınları bırakmak hakkında ve kedileri geceleri içeride tutmak hakkında yazdı.

Büyükanne Rose afişleri lamba direklerine ve kapılara asmasına yardım etti. Kısa sürede komşular Maya'nın bahçe rehberini okumaya başladı. Küçük yabani köşeler bıraktılar ve geceleri parlak ışıkları kapattılar. Her sayfaya ilk uyan Bay Okafor oldu. "Okuduğum en iyi rehber," dedi ve Maya parladı.

Sonra harika bir şey oldu. Sessiz bahçe ziyaretçilerle dolmaya başladı. Yarasalar kulübenin üstünde yumuşakça süzüldü. Parlak gözlü bir tilki kuş banyosunun yanından geçti. Pip sırtlarında yaprak yapışmış iki kirpi daha getirdi. Maya taş yolda hiç kıpırdamadan oturdu ve hepsini parlayan gözlerle izledi.

Maya gururlu hissetti, küçük bir ay kadar sıcak ve yuvarlak. İzlemiş, dinlemiş ve yardım etmişti. Büyükanne Rose kolunu omzuna doladı. "Yaban hayatı için sakin, dostça bir yer yarattın," dedi. "Her canlının güvenli, sessiz bir yuvaya ihtiyacı var." Maya yarasaları, tilkileri ve küçük, dikenli arkadaşını düşünerek başını salladı.

O geceden sonra Maya çantasında bir el feneri, kalbinde sessizlik taşıdı. Hayvanların yaşamak ve büyümek için sakin, güvenli yerlere ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ne zaman yeni bir komşu taşınsa, kapılarında iple bağlanmış bir bahçe rehberi ve açıklamaya hazır küçük bir kız bulurlardı. Ve bahçe sessiz, canlı ve mutlu hayvan ziyaretçileriyle dolu kaldı.